

“मीठे बच्चे- चैतन्य अवस्थामा रहेर बाबालाई याद गर्नु छ, शून्य अवस्थामा जानु या निदाउनु- यो कुनै योग होइन ।”

प्रश्न:- तिमीलाई आँखा बन्द गरेर बस्न मनाही किन गरिन्छ ?

उत्तर:- यदि तिमीले आँखा बन्द गरेर बस्यौ भने दोकानको सारा सामान नै चोरले चोरी गरेर लगिदिन्छ । माया चोरले बुद्धिमा केही पनि धारणा हुन दिदैन । आँखा बन्द गरेर योगमा बस्यौ भने निद्रा आउँछ । थाहै हुँदैन, त्यसैले आँखा खोलेर बस्नु पर्छ । कामकाज गर्दै बुद्धिले बाबालाई याद गर्नु पर्छ । यसमा हठयोगको कुरा छैन ।

ओम् शान्ति । रूहानी बाबा भन्नुहुन्छ बच्चाहरूलाई, यिनी पनि बच्चा हुन् नि । देहधारी सबै बच्चा हुन् । त्यसैले रूहानी बाबा आत्माहरूलाई भन्नुहुन्छ, आत्मा नै मुख्य हो । यो त राम्रोसँग बुझ । यहाँ जब सामुन्ने बस्दछौ, यस्तो होइन शरीरदेखि न्यारा भएर हराउनु छ । शरीरदेखि न्यारा भएर हराउनु, यो कुनै यादको यात्राको अवस्था होइन । यहाँ त सजग भएर बस्नु छ । हिँड्दा डुल्दा, उठ्दा बस्दा आफूलाई आत्मा सम्भेर बाबालाई याद गर्नु छ । बाबा यस्तो भन्नुहुन्छ यहाँ बसेर बेहोश होऊ । यस्ता धेरै बसी-बसी गुम हुन्छन् । तिमी त सजग भएर बस्नु छ र फेरि पवित्र पनि बन्नु छ । पवित्रता विना धारण हुनेछैन, कसैको कल्याण गर्न सक्नेछैनौ, कसैलाई भन्न सक्नेछैनौ । स्वयम् पवित्र रहँदैनन् र अरूलाई भन्छन् भने मानौं ऊ त पण्डित भयो । आफूलाई समझदार पनि सम्झनु छैन, फेरि त्यसले भित्र मन खाइरहनेछ । यस्तो नसम्भ हामी शून्यमा जान्छौं । आँखा बन्द हुन्छ, यो कुनै यादको अवस्था होइन, यसमा चैतन्य अवस्थामा रहेर बाबालाई याद गर्नु छ । निदाउनु कुनै याद गर्नु होइन । बच्चाहरूलाई कति प्वाइन्टहरू सम्झाइन्छ । शास्त्रहरूमा देखाइएको छ- सातौं भूमिकामा पुग्छन्, उनीहरूलाई दुनियाँका बारेमा थाहा नै हुँदैन । तिमीलाई त दुनियाँको बारेमा थाहा छ नि । यो छी-छी दुनियाँ हो । बाबालाई कसैले जान्दैनन् । यदि बाबालाई जानेको भए त सृष्टि चक्रलाई पनि जान्ने थिए । बाबा बताउनुहुन्छ- यो चक्र कसरी फिर्दछ । मनुष्यले पुनर्जन्म कसरी लिन्छ । सत्ययुगमा आयु ठूलो भए पनि विरूप हुँदैनन् । बाँकी संन्यासीहरूको त हो हठयोग । आँखा बन्द गर्नु, गुफामा बसी-बसी विरूप बन्नु... । तिमीलाई त बाबा भन्नुहुन्छ- गृहस्थ व्यवहारमा रहेर सजग रहनु छ । शून्यमा जानु छैन । धन्दा आदि पनि गर्नु छ र गृहस्थ व्यवहार पनि सम्हाल्नु छ । शून्यमा जानु छैन । काम-काज गर्दा बुद्धिले बाबालाई याद गर्नु छ । अवश्य काम गर्दा आँखा खोलेर गछौं नि । धन्दा आदि सबै थोक गर्दै गर । बुद्धि योग बाबासँग रहोस् । यसमा लापरवाही (गफलत) गर्नु छैन । दोकानमा बस्दा आँखा बन्द भयो भने कसैले सामान नै लैजान्छ । थाहा पनि लाग्दैन । यो कुनै अवस्था होइन । हामी देहबाट न्यारा हुन्छौं, यो सबै हठयोगीहरूको कुरा हो । ऋद्धि-सिद्धिवालाहरूले गर्छन् । बाबाले त राम्रोसँग बसेर सम्झाउनुहुन्छ, यसमा आँखा बन्द गर्नु छैन ।

बाबा भन्नुहुन्छ- मित्र सम्बन्धीहरूलाई जुन बसेर याद गर्छौं, त्यो सबै भुलिदेऊ । एक बाबालाई याद गर्नु छ । यादको यात्रा सिवाय पाप काटिन सक्दैन । भोग लैजान्छन्, गुम हुन्छन् सूक्ष्मवतनमा । यसमा के मिल्छ ? जति समय वहाँ हुन्छन् विकर्म विनाश हुन सक्दैन । शिवबाबालाई याद गर्न सक्दैनन् । न बाबाको वाणी सुन्न सक्छन् । त्यसैले घाटा पर्न जान्छ । तर यो ड्रामामा निश्चित छ, त्यसैले जान्छन् । फेरि आएर मुरली सुन्छन् त्यसैले बाबा भन्नुहुन्छ जाऊ, तुरुन्त आऊ, नबस । खेलपाल गर्न बाबाले बन्द गरिदिनुभएको छ । यो पनि घुम्नु फिर्नु रूमल्लिनु भयो नि । भक्तिमार्गमा रूमल्लिनु कष्ट उठाउनु धेरै हुन्छ किनकि अँध्यारो मार्ग हो नि । मीरा ध्यानमा वैकुण्ठमा पुगिथन् । त्यो योग र पढाइ कहाँ थियो र ! के उनले सद्गति पाइन् ? स्वर्ग जान लायक बनिन् ? जन्म-जन्मान्तरको पाप कट्यो ? कति पनि कटेन । जन्म-जन्मान्तरको पाप त बाबाको यादबाट नै कट्छ । बाँकी साक्षात्कार आदिबाट कुनै फाइदा हुँदैन । यो त केवल भक्ति हो । न याद हो, न ज्ञान हो । भक्तिमार्गमा यो सिकाउनेवाला कोही हुँदै हुँदैन भने सद्गतिलाई पनि पाउन सक्दैनन् । चाहे जति नै साक्षात्कार होस्, शुरूमा त बच्चीहरू आफै नै जान्थे (ध्यानमा) । मम्मा-बाबा कहाँ जान्थे र ! यो त शुरूमा केवल बाबालाई स्थापना र विनाशको साक्षात्कार भयो । पछि त केही पनि भएन । म कसैलाई पठाउदिनँ । हो, बसाएर भनिदिन्छु बाबा यिनीहरूको डोरी खिचुहोस् । त्यो पनि ड्रामामा छ भने डोरी खिचुहुन्छ, नत्र भने खिचुहुन्न । साक्षात्कार त धेरै हुन्छ । जस्तो शुरूमा धेरै साक्षात्कार गर्दथे, अन्तिममा

पनि धेरै साक्षात्कार गर्नेछन्, मिरुआ मौत मलूका शिकार... यति धेरै मनुष्य छन्, उनीहरू सबैले शरीर छोडिदिनेछन् । शरीर सहित कोही सत्ययुगमा वा शान्तिधाममा जाँदैनन् । कति धेरै मनुष्य छन्, सबै विनाश हुनेछन् । बाँकी एक आदि सनातन देवी-देवता धर्मको स्थापना भइरहेको छ, ब्रह्माद्वारा । तिमी बच्चाहरू गाउँ-गाउँमा गएर कति सर्विस गर्छौ । यही भन्दछौ- आफूलाई आत्मा सम्भेर बाबालाई याद गर । संन्यासी त राजयोग सिकाउन जान्दैनन् । बाबा सिवाय राजयोग सिकाउने कसले ? तिमी बच्चाहरूलाई बाबाले अहिले राजयोग सिकाइरहनुभएको छ । फेरि राजाई मिल्दछ । तिमी अपार सुखमा रहन्छौ । वहाँ त फेरि याद गर्ने आवश्यकता नै हुँदैन । नाम मात्र पनि दुःख हुँदैन । आयु पनि लामो, काया पनि निरोगी हुन्छ । यहाँ कति दुःख छ । यस्तो त होइन, बाबाले दुःखको लागि खेल रचनुभएको हो । यो त सुख-दुःख, हार-जीतको आदि अनादि खेल हो । यी सबै कुराहरूलाई संन्यासीहरूले जान्दै जान्दैनन् भने सम्झाउन कसरी सक्छन् । उनीहरू त भक्तिमार्गको शास्त्र आदि पढ्नेवाला हुन् । तिमीलाई भनिन्छ- आफूलाई आत्मा सम्भेर बाबालाई याद गर । ती संन्यासीहरू फेरि आत्मा सम्भेर ब्रह्मलाई याद गर्छन् । ब्रह्मलाई परमात्मा सम्भन्छन्, ब्रह्म ज्ञानी हुन् । वास्तवमा ब्रह्म हो रहने स्थान, जहाँ तिमी आत्माहरू रहन्छौ । उनीहरूले फेरि भन्छन् हामी त्यसमा लीन हुनेछौ । उनीहरूको ज्ञान नै सारा उल्टो छ । यहाँ त बेहदका बाबा तिमी बच्चाहरूलाई पढाउनुहुन्छ । उनीहरू भन्छन्- भगवान् ४० हजार वर्षपछि आउनुहुनेछ, यसलाई भनिन्छ अज्ञान अन्धकार । बाबा भन्नुहुन्छ- नयाँ दुनियाँको स्थापना र पुरानो दुनियाँको विनाश गर्नेवाला त म हुँ । मैले स्थापना गरिरहेको छु, विनाश पनि सामुन्ने खडा छ । अब चाँडो गर । पावन बन्यौ भने नै पावन दुनियाँमा जानेछौ । यो त पुरानो तमोप्रधान दुनियाँ हो । लक्ष्मी-नारायणको राज्य कहाँ छ र ! यिनीहरूको राज्य नयाँ दुनियाँमा थियो, अहिले छैन । यिनीहरूले पुनर्जन्म लिँदै आएका छन् । शास्त्रहरूमा त के-के लेखिदिएका छन् । कृष्णलाई अर्जुनको घोडा गाडीमा बसेको देखाइएको छ । यस्तो होइन- अर्जुनभित्र कृष्ण बसेका छन् । कृष्ण त देहधारी थिए नि, न कुनै लडाईँ आदिको कुरा हो । उनीहरूले त पाण्डव र कौरवहरूको सेना अलग-अलग गरिदिएका छन् । यहाँ त त्यो कुरा छैन । भक्तिमार्गको अथाह शास्त्र छन् । सत्ययुगमा यो हुँदैन । वहाँ त ज्ञानको प्रारब्ध राजधानी हुन्छ । वहाँ सुख नै सुख हुन्छ । बाबा नयाँ दुनियाँ स्थापना गर्नुहुन्छ, त्यसैले अवश्य नयाँ दुनियाँमा सुख हुनेछ नि । पिताले कहिल्यै पुरानो घर बनाउँछन् र ! पिताले त नयाँ घर बनाउँछन् । त्यो हो हदको घर । यहाँ हुनुहुन्छ नयाँ दुनियाँ बनाउनेवाला, जसलाई सतोप्रधान भनिन्छ । अहिले तमोप्रधान अपवित्र छन् । अहिले तिमी पराई रावण राज्यमा बसेका छौ ।

राम त भनिन्छ शिवबाबालाई, राम-राम भनेर राम नामको दान दिन्छन् । अब कहाँ राम, कहाँ शिवबाबा । अब शिवबाबा तिमी बच्चाहरूलाई भन्नुहुन्छ- मामेकम् (म एकलाई) याद गर । जहाँबाट आएका हो वहाँ नै फेरि जानु छ, जबसम्म बाबालाई याद गरेर पवित्र बन्दैनौ भने फर्केर पनि जान सक्दैनौ । तिमीहरूमा पनि विरलै छन् जसले राम्रोसँग बाबालाई याद गर्छन् । मुखले त भन्ने कुरा होइन । भक्तिमा राम-राम मुखले भन्छन् । कसैले भनेर भने सम्भन्छन् यो नास्तिक हो । कति आवाज निकालेर गाउँछन् । जति वृक्ष ठूलो हुन्छ, त्यति भक्तिको सामग्री विशाल हुँदै जान्छ । बीउ कति सानो हुन्छ । तिमीसँग कुनै चीज छैन, कुनै आवाज छैन । केवल भन्नुहुन्छ- आफूलाई आत्मा सम्भेर मलाई याद गर । मुखले भन्नु पनि छैन । लौकिक पितालाई पनि बच्चाहरूले बुझिले याद गर्छन् । बसेर बाबा-बाबा कहाँ भनिरहन्छन् र ! तिमी अहिले जान्दछौ- आत्माहरूका पिता को हुनुहुन्छ । आत्माहरू त सबै भाइ-भाइ हुन् । आत्माको अर्को कुनै नाम छैन । बाँकी शरीरको नाम बदलिन्छ । आत्मा त आत्मा नै हो । उहाँ पनि परम आत्मा हुनुहुन्छ । उहाँको नाम हो शिव । उहाँको आफ्नो शरीर छैन । बाबा भन्नुहुन्छ- मेरो पनि यदि शरीर भएको भए पुनर्जन्ममा आउनुपर्ने थियो । तिमीलाई फेरि सद्गति कसले दिन्थ्यो ? भक्तिमार्गमा मलाई याद गर्छन् । अनेक चित्र छन् । अहिले तिमी नर्कवासीबाट स्वर्गवासी बन्छौ नि । जन्म त नर्कमा लिएका छौ । मर्नेछौ स्वर्गको लागि । यहाँ तिमी आएका हो नै स्वर्गमा जानको लागि । जसरी कसैले पुल आदि बनाउँदा पहिला शिलान्यास समारोह (फाउण्डेशन सेरीमनी) गर्छन् फेरि पुल बन्दै रहन्छ । स्वर्गको स्थापनाको उद्घाटन समारोह बाबाले गरिसक्नुभएको छ, अब तैयारी हुँदै रहन्छ । घर बन्नमा समय लाग्छ र ? सरकारले गर्न चाह्यो भने त एक महिनामा भवन तयार गर्न सक्छ । वेलायतमा त भवन तैयार मिल्छ । स्वर्गमा त धेरै विशाल बुद्धि सतोप्रधान हुन्छन् ।

वैज्ञानिकहरूको बुद्धि तीक्ष्ण हुन्छ । तुरुन्त बनाउँदै जानेछन्, भवनमा शृङ्गारका सामानहरू पनि जड्दै जानेछन् । आजकल नक्कली (इमीटेशन) हेर कति छिटो बनाउँदै रहन्छन् । त्यो त फेरि सक्कली (रीयल) भन्दा पनि धेरै चम्कन्छ र आजकलको मेशीनरीबाट तुरुन्त बनाइहाल्छन् । वहाँ भवन बन्नमा समय लाग्दैन, सफाई आदि हुनमा समय लाग्दछ । यस्तो होइन— सुनको द्वारिका समुद्रबाट निस्किएर आउनेछ । त्यसैले बाबा भन्नुहुन्छ— ठीक छ, खानु पिउनु, केवल बाबालाई याद गर्नु भन्ने विकर्म विनाश हुनेछ, अरू कुनै उपाय छैन । जन्म-जन्मान्तर यो गंगा स्नान आदि गर्दै आएका हौ तर कसैले पनि मुक्ति-जीवनमुक्ति त पाउँदै पाउँदैनन् । यहाँ त बाबा पावन बन्ने युक्ति बताउनुहुन्छ । बाबा भन्नुहुन्छ— म नै पतित-पावन हुँ । तिमीले बोलाएका हौ— हे पतित-पावन बाबा आउनुहोस्, आएर हामीलाई पावन बनाउनुहोस् । ड्रामा पूरा भयो भन्ने फेरि सबै कलाकारहरू मञ्चमा हुनुपर्छ । रचयिता पनि हुनुपर्छ । सबै उभिन्छन् नि । यो पनि त्यस्तै हो । सबै आत्माहरू आउँछन् फेरि फर्केर जानुपर्छ । अहिले तिमी तयार भएका छैनौ । कर्मातीत अवस्था नै भएको छैन भन्ने विनाश कसरी हुन्छ । बाबा आउनुहुन्छ नै तिमीलाई नयाँ दुनियाँको लागि पठाउन, वहाँ काल हुँदै हुँदैन । तिमी काल माथि विजय प्राप्त गर्छौ । कसले जित दिलाउँछ ? कालहरूका पनि काल । उहाँले कतिलाई साथमा लैजानुहुन्छ ! तिमी खुशीले जान्छौ । अब बाबा आउनुभएको छ सबैको दुःख दूर गर्न । त्यसैले उहाँको महिमा गाउँछन्, गड फादर लिबरेट गर्नुहोस्, दुःखबाट । शान्तिधाम-सुखधाममा लैजानुहोस् । तर यो त मनुष्यहरूलाई थाहा छैन— अहिले बाबा स्वर्गको रचना रचिरहनुभएको छ । तिमी स्वर्गमा जानेछौ वहाँ वृक्ष धेरै सानो हुनेछ फेरि वृद्धि हुनेछ । अहिले अरू सबै धर्महरू छन्, त्यो एक धर्म छैन । नाम, रूप, राज्य आदि बदलिन्छ । पहिला डबल ताज, फेरि सिंगल ताजवाला हुन्छन् । सोमनाथको मन्दिर बनाएका छन्, कति धन थियो । सबैभन्दा ठूलो मन्दिर एकै हो, जसलाई लुटेर लगे । बाबा भन्नुहुन्छ— पद्मापद्म भाग्यशाली बन्छौ । कदम-कदममा बाबालाई याद गर्दै रह्यौ भन्ने पदम जम्मा हुनेछ । यति कमाई बाबालाई याद गर्नाले हुन्छ । फेरि यस्ता बाबालाई याद गर्न तिमी भुल्छौ किन ? जति बाबालाई याद गर्नेछौ, सेवा गर्नेछौ त्यति उच्च पद पाउनेछौ । राम्रा-राम्रा बच्चाहरू चल्दा-चल्दै गिर्न पुग्छन् । कालो मुख गर्नु भन्ने गरेको कमाई समाप्त हुन्छ । जबरदस्त (यस्तो ठूलो) चिट्ठा गुमाइदिन्छौ । अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको यादप्यार एवं गुडमर्निङ्ग । रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते । रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) गृहस्थ व्यवहार सम्हाल्दै बुद्धियोग बाबासँग राख्नु छ । ढिलासुस्ती गर्नु छैन । पवित्रताको धारणाद्वारा आफ्नो र सबैको कल्याण गर्नु छ ।
- २) यादको यात्रा अनि पढाइमा नै कमाई छ, ध्यानमा जानु, साक्षात्कार गर्नु त घुम्नु जस्तै हो । त्यसैले त्यसबाट कुनै फाइदा छैन । जति हुन सक्छ सजग भएर बाबालाई याद गरेर आफ्नो विकर्म विनाश गर्नु छ ।

वरदानः— बाबाको संस्कारलाई आफ्नो मौलिक संस्कार बनाउनेवाला शुभभावना, शुभकामनाधारी भव

अहिलेसम्म कतिपय बच्चाहरूमा फिलिङ गर्न, किनारा गर्ने, परचिन्तन गर्ने वा सुन्ने भिन्न-भिन्न संस्कार छ, जसलाई भन्ने गर्छौं के गर्ने मेरो यो संस्कार छ... यो ‘मेरो’ शब्दले नै पुरुषार्थमा सुस्त गराउँछ । यो रावणको चीज हो, मेरो होइन । जुन बाबाको संस्कार, त्यो नै ब्राह्मणहरूको मौलिक संस्कार हो । त्यो संस्कार हो विश्व-कल्याणकारी, शुभ चिन्तनधारी । सबैप्रति शुभ भावना, शुभकामनाधारी ।

स्लोगनः— जसमा सामर्थ्य छ ऊ नै सर्व शक्तिहरूको खजानाको अधिकारी हो ।